

Hoofdstuk 1

Jeugdijaren

Toen Gabriele Capone aan boord ging van het schip *Werra* dat hem in juni 1895 naar de Verenigde Staten bracht was hij negenentwintig jaar oud. Hij werd vergezeld door zijn zevenentwintigjarige vrouw, Teresa Raiola Capone en hun twee zoontjes, de driejarige Vincenzo en de zeventien maanden oude Raffaele. Hoewel ze zoals de meeste Italiaanse immigranten tweede klas of in het vooronder reisden, verschilde Gabriele van de meeste anderen die de overtocht als contractarbeider moesten maken, omdat hij een vak had waarmee hij de kost voor zijn gezin kon verdienen. Hij was bakker en had zich gespecialiseerd in het maken van pasta, waarmee hij aardig in zijn levensonderhoud kon voorzien in zijn geboortedorp Castellammare di Stabia, even buiten Napels. Hij vertrouwde erop dat hij door zijn vakmanschap gemakkelijk aan werk zou kunnen komen waarmee hij in de Nieuwe Wereld fortuin kon maken. Er was nóg iets waarin Gabriele verschilde van zijn landgenoten: hoewel Napels en de omringende dorpen een van de grootste contingents Italiaanse immigranten naar Amerika leverden, en een groot aantal van hen de vrij algemene naam Capone droeg, had geen van zijn directe verwanten zijn dorp verlaten, zodat niemand hem op de kade stond op te wachten om hem wegwijs te maken. Een derde verschil met de meesten van de bijna vijftigduizend andere Italianen die in datzelfde jaar arriveerden was misschien het belangrijkste: hij kon lezen en schrijven en sprak een paar woordjes Engels, wat hem in combinatie met een natuurlijke aanleg voor vreemde talen, van meet af aan hielp om de talrijke gevaren van het leven in New York te omzeilen.

Volgens de geruchten rond zijn aankomst kwam Gabriele de Verenigde Staten niet rechtstreeks binnen, omdat hij het bedrag dat immigranten op Ellis Island moesten betalen om te worden toegelaten niet kon betalen. Sommigen van zijn nakomelingen denken dat hij in plaats daarvan naar Canada ging en stiekem de grens overstak, hoewel ze geen idee hebben hoe hij wel genoeg geld kon hebben om daarheen te gaan als hij niet voldoende middelen had om Ellis Island te verlaten. Het is een van de eerste mythes rond de oorsprong van de familie Capone in Amerika; het enige wat met zekerheid is vast te stellen is dat Gabriele Capone de grootste Italiaanse kolonie van New York in de overvolle, door criminelen beheerste Mulberry Bend van Manhattan op de Lower East Side verreed en regelrecht naar Brooklyn ging. Hij was gewaarschuwd voor de gevaren van Mulberry Bend door de brieven van anderen uit zijn dorp die hem waren voorgegaan, maar het huurappartement dat hij in de buurt van de marinewerf vond was niet veel beter. Plaatselijk bekend als de Brooklyn Marinewerf, was het eveneens een door bendes beheerst gebied van prostitutie en criminaliteit waar lokale schurken de groepen matrozen die door de poort aan het einde van Navy Street kwamen, bedreigden en mishandelden. Het leven was er goedkoper dan in Manhattan, en Gabriele dacht dat het een betere plek was voor een pastabakker om aan de slag te kunnen. Maar dat pakte anders uit en om zijn gezin te kunnen onderhouden schoolde hij zich om tot kapper.

Aanvankelijk wilde hij in loondienst gaan werken totdat hij voldoende geld had gespaard om zelf een kapperszaak te openen, maar hij kon niemand vinden die hem in dienst wilde nemen en dus moest hij alle baantjes accepteren die hij kon krijgen. Het is geen wonder dat hij afzag van het bakkersvak, want om een eigen winkel te beginnen had hij geld moeten hebben, en dat had hij niet; om diezelfde reden kon hij niet direct een eigen kapperszaak openen. Andere Italianen die geen geld hadden om een winkel te beginnen dreven handel vanuit hun huis en verdienden daarmee genoeg om de eindjes aan elkaar te knopen. Gabriele had hetzelfde kunnen doen, maar hij was een voorzichtig mens en wilde daarom liever vast werk vinden zoals negentig procent van de Italiaanse bevolking in de stad, en werkte overal waar hij kon als dagloner.

Meestal deed hij 'vuil werk' in dienst van de afdeling Openbare Werken van de stad: zware en gevaarlijke fysieke arbeid bij de aanleg van de ondergrondse, de riolering en de bouw van wolkenkrabbers waarvoor geen enkele andere etnische groep te porren was. Omstreeks 1890 hadden de

Italianen de positie van de Ieren op de onderste sport van de etnische ladder ingenomen en een gemeenteambtenaar vatte de situatie bondig samen: ‘We redden het niet zonder de Italianen; we hebben mensen nodig om het vuile werk op te knappen en de Ieren doen dat niet langer.’

Gabriele trof het beter dan de meeste anderen toen hij een baantje kreeg als winkelbediende in een kruidenierszaak, omdat hij daardoor iedere dag een beetje beter Engels leerde lezen, schrijven en spreken. Dat gold niet voor Teresa, die al zwanger was van haar derde kind voor de boot afmeerde en die in 1895 in het appartement in Navy Street opnieuw een zoon baarde, Salvatore. Sinds hun aankomst hielp zij haar man sparen voor een eigen kapperszaak door stukwerk te accepteren voor verschillende kledingfabrieken. Omdat ze thuiswerkte en omdat iedereen in haar kleine besloten wereld uitsluitend Italiaans sprak, had zij weinig reden om haar Engels te verbeteren en ze bleef het haar hele leven haperend spreken. Net als de meeste andere Italo-Amerikaanse vrouwen van haar generatie gebruikte zij de uitdrukking ‘naar Amerika gaan’ als ze zich buiten de hun vertrouwde wereld van de plaatselijke woonblokken en winkels begaven. Teresa was representatief voor al hun aarzelingen en angsten omdat zij volhield dat alleen de eerbiedwaardigheid van de familie waarmee ze zich altijd omringde haar veiligheid bood.

Hetzij door toeval of doordat het bewust zo was gepland kwamen er geen kinderen meer tot 1899, toen Gabriele uiteindelijk zijn eigen zaak kon beginnen in een iets betere buurt, op nummer 69 van een straat in Brooklyn met de weidse naam Park Avenue, waar de kwaliteit van leven heel wat lager was dan in de gelijknamige straat in Manhattan. Hij verhuisde met zijn gezin naar een appartement boven de zaak, en daar werd op 17 januari 1899 Alphonse, het eerste kind dat in de Nieuwe Wereld geconcipieerd was, geboren. Teresa had gehoopt dat deze zwangerschap zou leiden tot een meisje en dat dit haar laatste kind zou zijn, maar geen van beide was het geval.

Na Alphonse volgden nog vijf kinderen, de zonen Erminio (1901), Umberto (1906) en Amadoe (1908) en de dochters Erminia (geboren en gestorven in 1910) en Mafalda (1912). Thuis werd ieder kind bij zijn officiële doopnaam genoemd, maar op straat en op school namen de jongens al snel een Amerikaanse versie daarvan aan. Vincenzo noemde zich Jimmy, en de anderen werden (in volgorde van hun geboorte) omgedoopt tot Ralph, Frank, Al, John (of soms ook wel Mimi), Albert en Matthew (of Matty). Mafalda, die de pretentieuze naam van de lievelingsdochter van

koning Victor Emmanuel droeg, had als kind nooit een bijnaam want ze hield van de status die haar naam haar gaf en zou geen andere hebben getolereerd. Alleen toen ze volwassen was mochten sommigen van haar lievelingsnichten en neefjes haar tante Maffie noemen, maar als ze in een van haar slechte buien was, gaf ze soms geen antwoord totdat ze haar bij haar volle naam noemden.

Anders dan de WASP-enclave (*White Anglo-Saxon Protestant*) van Manhattan was Park Avenue in Brooklyn een merkwaardige mix van etnische groepen. Al groeide op in de jaren 1910-1920, toen het stedelijke gebied als gevolg van de migrantenstroom uitgroeide tot – zoals de advocaat en mecenas John Quinn het formuleerde – ‘zeven- of achthonderdduizend spaghettivreters, enkele honderdduizenden Slowaken, vijftig- of zestigduizend Kroaten en zeven- of achthonderdduizend zwetende en pissende Duitsers’. Volgens Quinn waren het niet meer dan ‘wandelende hongerslijders’, en zoals veel andere eerdere migranten verachtte hij ook hen.

De Capone's woonden aan de rand van de Italiaanse wijk waar die overgang in een gemengde gemeenschap van Ieren, Duitsers en Oost-Europeanen. Anders dan andere Italiaanse getto's in New York waar woonblokken bewoond werden door landgenoten uit dezelfde provincie, soms per verdieping gescheiden naar families die uit hetzelfde gehucht kwamen, waren de Italiaanse bewoners van dit speciale stukje Brooklyn afkomstig uit verschillende Italiaanse streken en spraken ze een verschillend dialect. Hier leefden alleen de Sicilianen op zichzelf in eigen gebouwen, maar de vriendjes met wie Al op straat speelde en zijn klasgenoten kwamen uit alle armste delen van zuidelijk Italië, van Sicilië tot Campanië en Calabrië. Ze spraken allemaal een even ‘gebroken’ Engels als hij, een combinatie van het dialect dat ze thuis hoorden en Engels met een zwaar accent dat er op school ingeramd werd. De kinderen van de andere nationaliteiten weerspiegelden de mengelmoes die het Engels van New York was, en waardoor Al zich vanaf zijn vroege kinderjaren voldoende op zijn gemak voelde om vrijmoedig om te gaan met andere Amerikanen, zoals de Italo-Amerikanen iedereen die niet afkomstig was uit hun moederland noemden. Hij voelde zich op zijn gemak bij andere etnische groepen en had geen probleem om contact te leggen met andere nationaliteiten, een eigenschap die zich manifesteerde in de uiteenlopende groep mensen die hij als volwassen bendeleider in dienst nam.

Teresa bleef gezond en werd de rots in de branding van de familie, ondanks de kinderschaar die ze had gebaard en ondanks het feit dat ze maar

ternauwernood boven de armoedegrens leefde in een klein, achterafgelegen appartement zonder verwarming en met een toilet onder de trap. Het werd nog krapper toen ze twee kostgangers in huis namen (een van hen Gabriele's assistent in de kapperszaak). Haar woord was wet voor de kinderen en dat kon niet anders omdat Gabriele, hoewel hun huwelijk gebaseerd was op liefde en wederzijds respect, een veel zwakker gestel had dan zij. Hij bepaalde de regels binnen het gezin maar zij was degene die ze handhaafde. Of hij verzwakt was door het harde werken tijdens de eerste zware jaren van hun Amerikaanse bestaan of gewoon erg vatbaar was voor ziekte is niet duidelijk maar Gabriele had vaak problemen met zijn gezondheid. Maar hij werkte hard in zijn kapperszaak en had een vaste klantenkring die hem in staat stelde om kostwinner voor zijn gezin te zijn. Het bezorgde hem veel respect in de ogen van zijn kinderen en de gemeenschap.

Gabriele en Teresa grepen iedere mogelijkheid aan om in hun nieuwe leven vooruit te komen en dankzij het extra inkomen dat zij met haar naaiwerk en de twee kostgangers inbracht hadden zij het in verhouding tot hun Italiaanse collega-immigranten redelijk goed. Anders dan de meesten verwachtten zij niet dat hun zoons zo gauw mogelijk van school kwamen en aan het werk gingen, want hoewel het niet met zoveel woorden tegen de kinderen werd gezegd, beschouwden hun ouders onderwijs als een manier om vooruit te komen. Gabriele was een rustige man die 's avonds graag Italiaanse kranten las of naar de club vlak bij zijn huis ging om te kaarten en te biljarten, terwijl Teresa meestal thuisbleef met een naaiklusje. Behalve om boodschappen te doen ging ze alleen uit huis om dagelijks de mis bij te wonen want ze was erg godsdienstig, of om de avondbijeenkomsten van de congregatie bij te wonen, zoals de katholieke vrouwenverenigingen werden genoemd. Misschien deelde Gabriele haar devotie, maar zoals de meeste andere Italiaanse mannen ging hij (net als de jongens kort na hun eerste communie) zondags niet naar de mis, laat staan door de week.

Beide ouders genoten veel respect binnen de Italiaanse gemeenschap, waar ze bekendstonden als 'Don Gabriele' en 'Donna Teresa'. In vergelijking met veel van hun burens droeg dit extra respect bij aan de algemene indruk dat ze redelijk veilig waren en daardoor in de ogen van hun landgenoten en andere burens beter af dan de meesten van hen. De familie Capone had het na 1906 gemaakt in de wereld, toen Gabriele beëdigd werd als Amerikaans staatsburger. Het jaar daarop verhuisden ze naar een

iets betere buurt toen Gabriel (zoals hij zijn naam schreef nu hij Amerikaan was) een pand vond voor een kapperszaak met een woonruimte erboven in een straat genaamd Garfield Place. De buurt was degelijk traditioneel Italiaans, maar de Capone's woonden opnieuw in een straat aan de periferie van de Italiaanse wijk, aan de kant van Park Slope waar het Little Italy van Brooklyn grensde aan de Ierse wijk Red Hook. De Italianen vormden een minderheid in hun woonblok, dat voornamelijk bewoond werd door Ierse families en enkele geboren New Yorkers.

Het was een gezin met een zekere ontwikkeling; Gabriel probeerde met zijn zoons de gedachten en interesses te delen die hij hoofdzakelijk opdeed uit Italiaanse en Amerikaanse kranten en gesprekken met zijn klanten, maar geen van de oudere jongens was erg geïnteresseerd. Jimmy wilde alleen maar naar de bioscoop om cowboyfilms te zien, en vooral zijn held William S. Hart. Het was zijn geheime wens om naar Hollywood te gaan en in westerns te spelen, maar tot het zover was ging hij naar Coney Island waar hij rondhing in de stallen van de pony's waar hij niet op kon rijden omdat hij daar geen geld voor had. Ralph, die zich thuis nergens voor interesseerde, sloot zich aan bij straatbendes zodra hij daar oud genoeg voor was. Frank, de knapste en intelligentste van alle broers en bijdehanter dan de twee oudste, volgde al snel Ralphs voorbeeld maar veel gematigder. Terwijl Ralph dikwijls zijn fysieke kracht gebruikte om anderen te intimideren en zijn zin te krijgen, riskeerde Frank liever niet dat zijn knappe gezicht beschadigd werd en gebruikte hij juist zijn charme en intelligentie om anderen te manipuleren. Ondanks het feit dat hij de derde zoon was en dus geacht werd zijn twee oudere broers te respecteren, had Frank een manier van doen waardoor hij dikwijls bepaalde wat Jimmy en Ralph moesten doen, en ook de jongere Al keek tegen hem op.

Alle jongens Capone hadden respect voor hun vader en keken wel uit om zich tegen hem te verzetten, want dan kregen ze van Teresa de wind van voren – en niet zo zuinig. Maar hoewel de ouders druk uitoefenden op hun zoons om vooruit te komen in het leven door eerlijk werk en een opleiding, verlieten alle jongens zo snel mogelijk hun school en raakten ze verzeild in een of andere vorm van criminaliteit. Al was de enige zoon die buitengewoon succesvol was met illegale activiteiten en ook de enige die zich van meet af aan meer als 'Amerikaan' dan als Italiaan of zelfs Italo-Amerikaan beschouwde. Zijn vroegste herinneringen waren die aan de smeltkroes van verschillende etnische groepen waarin hij opgroeide. Als volwassen man werd hij kwaad als iemand hem een Italiaan noemde,

en dan zei hij altijd gepikeerd: 'Ik ben geen Italiaan, ik ben geboren in Brooklyn.'

Tegen de tijd dat hij op Garfield Place kwam wonen, had de achtjarige Alphonse in beide groepen al de reputatie van een geduchte vechtersbaas. Zoals een van Al's talrijke biografen zei over een Ierse jongen in de buurt die veel op hem leek: Alleen al de '*aanwezigheid* van Al vormde een probleem.'

Deze reputatie verwierf hij door een gevecht dat in de overlevering van de familie Capone bekend is geworden als 'het incident met de wastobbe', of hoe Al de gestolen wastobbe van mevrouw Maria Adamo redde en als wapen gebruikte bij een vechtpartij met een Ierse bende die geen respect toonde voor Italiaanse vrouwen. Dat verhaal was van a tot z gelogen. Het klopt dat als de Italiaanse vrouwen zich op straat waagden voor hun dagelijkse boodschappen, de Ierse jongens graag achter hen aan slopen en hun omvangrijke lange rokken en onderrokken omhoogtrokken zodat hun blote benen en de pofbroek die zij droegen zichtbaar werden. Omdat geen enkele Italiaanse jongen dapper genoeg was geweest om hen tegen te houden, werden de Ierse jongens steeds brutaler en drongen ze de Italiaanse wijk binnen, beschadigden ze eigendommen en stalen ze alles wat los en vast zat. Maar ze stalen niet de wastobbe van mevrouw Adamo omdat ze die niet nodig hadden of wilden hebben. Het was hun arrogante gedrag dat de Italiaanse jongens niet ongestraft konden laten.

De Italiaanse jongens stonden onder aanvoering van Frank Nitto, die later bekend werd als Frank Nitti, de gewelddadige handlanger van Al, die toen bijna achttien was en tien jaar ouder dan de meeste anderen. Al was acht of negen jaar oud en al berucht vanwege zijn vechtlust, dus Nitti maakte hem tot de mascotte van 'de jongens van Navy Street' zoals ze zich noemden. De oudere jongens 'leenden' de wastobbe en bonden hem ondersteboven op zijn buik. Ze zochten twee stokken en maakten hem tot drummer van de bende, die de maat aangaf als ze zingend hun Ierse vijanden tegemoet marcheerden. 'Wij zijn de jongens van Navy Street, kom maar op als je durft!' Zodra ze de andere jongens aanvielen brak er een gevecht uit en midden in het strijdgewoel stond Al zingend op zijn 'trommel' te roffelen. Na afloop van het gevecht werd de wastobbe netjes teruggebracht, op tijd voor de eerstvolgende was van mevrouw Adamo, en Al's reputatie als frontsoldaat op wie te rekenen viel tijdens een gevecht kon niet meer stuk.

Al's schooldagen waren heel anders. Ongeacht hun land van herkomst vonden alle nieuwe immigranten school een vreemde, gevaarlijke en dikwijls vernederende ervaring. De onderwijzers aan de openbare lagere school waren doorgaans jong en onervaren, even hardvochtig als het merendeel van de nonnen die in katholieke scholen voor de klas stonden. De lagere school was dikwijls een verwarrende ervaring voor Italiaanse kinderen die plotseling van een warm en liefhebbend thuismilieu waar de moeders hun zoons knuffelden in de taal die ze kenden en begrepen, terechtwamen in een koud en kaal klaslokaal, waar ze ruw behandeld of genegeerd werden door onderwijzers die weinig moeite deden om hun de Engelse taal bij te brengen. De algemene instelling was: waarom je druk maken, in het bijzonder over Italianen, die als het laagste van het laagste werden beschouwd en die bij de eerste de beste gelegenheid de school voor gezien hielden. In die tijd begonnen de Italianen niet alleen op de onderste sport van de sociale ladder; ze bleven daar ook.

Al was anders dan de meeste mensen in zijn omgeving, te beginnen met zijn oudere broers Jimmy en Ralph (maar niet Frank) en de meesten van zijn klasgenoten. Hij leerde snel en sprak al snel vloeiend Engels en hij was een goede leerling, die meestal hoge cijfers haalde. Hij was vooral goed in cijfers en getallen, maar nog veel beter in spijbelen en ging zelden lang genoeg naar school om zijn talenten te bewijzen. Hij zei altijd dat hij op straat veel meer opstak over het leven. Daar gedijde hij omdat hij zich instinctief aan iedere situatie wist aan te passen, maar op school waren zoveel regels en voorschriften die tot frustrerende situaties leidden waarin hij zich vaak niet kon beheersen.

Hij was altijd al groot voor zijn leeftijd en naarmate hij opgroeide ontwikkelde hij een temperament dat overeenkwam met zijn postuur. Tussen zijn tiende en twaalfde jaar zag hij eruit als een jongen van zestien of achttien. Hij (en zijn broers) waren langer dan de meeste Italianen, en eenmaal volwassen was hij 1,70 of 1,80, afhankelijk van wie het vertelde. In de kracht van zijn leven woog hij bijna honderdtwintig kilo, en omdat hij zo gespierd was maakte hij geen lompe indruk. Hij bewoog zich gecoördineerd en gracieus, en volgens zijn tijdgenoten had hij een bokser of een beroepsdanser kunnen zijn. Als tienjarige hing hij graag rond bij de poorten van de marinewerf en beschimpte de matrozen op weg naar de kroegen en bordelen in de straat. De verhalen over zijn wapenfeiten waren legio en volgens sommige ervan popelde hij om op de vuist te gaan met matrozen die twee keer zo oud waren als hij; volgens andere vocht hij ook

werkelijk en won hij van hen, en volgens nog andere verhalen gooide hij stenen en flessen met andere jongens die rondzwervende bendes vormden en spontane veldslagen leverden waar altijd politie aan te pas kwam. Politie noch matrozen kregen de jonge Al ooit te pakken, omdat hij er pijlsnel vandoor ging.

Hij was met andere woorden een vechtersbaas en zijn vechtlust leidde er ten slotte toe dat hij voorgoed van school ging toen hij in de zesde klas zat – na de vernedering om die klas te moeten overdoen wegens voortdurend spijbelgedrag dat tot ruzies met de leerkrachten leidde; soms beperkten die zich tot verbaal geweld, maar vaker zouden ze hem met een stok, een liniaal of de riem hebben geslagen. Hij was bijna veertien jaar toen de leraar van de zesde klas de vergissing maakte om hem te straffen nadat een andere leerling zijn lunch had gestolen en Al de klas op stelten zette door te eisen dat hij die teruggaf. Dit verhaal is door de jaren heen in twee verschillende versies verteld: volgens de ene versie wilde de leerkracht (een jonge vrouw) alleen maar dat hij de klas uitging en op de gang met zijn gezicht naar de muur ging staan, wat Al beschouwde als een onverdiende vernedering en de druppel die de emmer deed overlopen; volgens de andere versie maakte de onderwijzer (een gerespecteerde oudere man) de fout om zich tussen Al en de jongen die de boterhammen had gestolen te plaatsen en daardoor in elkaar geslagen werd.

Ook over de manier waarop Al wraak nam na de confrontatie met de leerkracht, wie dat dan ook was, bestaan verschillende verhalen; volgens de ene versie sloeg hij terug toen de vrouw hem een klap gaf en liep hij toen voorgoed het lokaal uit. In een andere versie wist de leerkracht niet hoe ze hem tot de orde moest roepen en stuurde ze hem daarom naar het schoolhoofd, die hem ofwel een pak slaag met een stok gaf of hem zo uitschold dat hij de kamer uitliep en nooit meer terugkeerde. En als de onderwijzer inderdaad de man was die Al neersloeg, was hij waarschijnlijk zo kwaad dat hij de leerplichtambtenaar een aantal malen tevergeefs verzocht om de jongen op te sporen en terug te brengen naar school. Deze laatste versie lijkt het minst waarschijnlijk want leerplichtambtenaren stonden erom bekend dat ze rapporteerden dat ze ‘actief achter een Italiaans kind dat de school verliet aangingen’ terwijl hun dat in werkelijkheid zo weinig kon schelen dat ze niets deden.

Ongetwijfeld bevatten al deze verhalen een kern van waarheid, maar toen Al de klas uitliep deed hij niet veel anders dan wat zijn oudere broers al eerder hadden gedaan: net als zij allemaal ging hij omstreeks zijn veer-

tiende gewoon van school. Voor zijn ouders leek het alsof hij het voorbeeld van zijn broers volgde en er werd thuis geen ruzie over gemaakt; ze verwachtten dat hij, aangezien hij niet naar school ging, zou gaan werken en zijn salaris aan het gezin zou afdragen.

Aanvankelijk had Al fatsoenlijke banen. Volgens verschillende bronnen stond hij achter de toonbank in een snoepwinkel, zette hij kegels overeind in een kegelbaan, en werkte hij samen met zijn broer Ralph in een drukkerij. Volgens een verhaal dat beslist meer legende dan waarheid is, verdiende hij \$ 23 per week in een munitiefabriek. Zelfs als hij daar als tiener tijdens de Eerste Wereldoorlog werkte en de lonen hoog waren, is dat een astronomisch bedrag en zeker niet het weekloon van een gemiddelde arbeider. Volgens andere verhalen leefde hij ver van Brooklyn in Buffalo, waar hij naar verluidt naartoe was gegaan om werk te zoeken en allerlei baantjes had. Dat is zeker nooit gebeurd, want hij was een van die typisch Italiaanse jongens die altijd werk zochten in hun woonplaats en het ouderlijk huis niet verlieten totdat ze trouwden en een eigen gezin stichtten. Hoewel Al misschien werkelijk een groot aantal van de eigenaardige baantjes die hij in zijn leven zou hebben gehad, heeft vervuld, is het enige verifieerbare dat hij net als Ralph van 1914 tot 1916 als papiersnijder in een drukkerij werkte en \$ 3 per week verdiende, een goed salaris voor een tiener met alleen maar zes jaar lagere school.

Het salaris van Al vormde een welkome aanvulling op het gezinsinkomen, want er waren al twee verdienende zoons vertrokken: Ralph en Jimmy. Ralph verhuisde naar Manhattan toen hij in 1915 voor de eerste keer trouwde. De eerste van zijn twee vrouwen (of drie, afhankelijk van de wettelijke status van zijn laatste partner) was Filomena Moscato, Florence in de omgang. Ze was geboren in Salerno, een stad dicht bij Napels in de provincie Campanië, en als kind met haar ouders naar de Verenigde Staten geëmigreerd. Ralph en Florence hadden een gemeenschappelijke achtergrond wat geleid zou moeten hebben tot een huwelijk dat, ook als het niet uit liefde gesloten werd, zeker de traditionele rol van een Italiaanse man en vrouw had gerespecteerd. Misschien zou dat zo gegaan zijn in hun vaderland Italië, maar het leven in Amerika had Florence ervan overtuigd dat het huwelijk niet gebaseerd hoefde te zijn op de traditionele ondergeschiktheid van de vrouw aan haar man, zoals in hun vroegere vaderland traditie was. Ze liet zowel fysiek als verbaal niet met zich sollen, en hun eerste twee jaar samen verliepen moeizaam. Ze hield van 'uitgaan', wat waarschijnlijk betekende dat ze graag naar bars en dansge-

legenheden ging, dus in hun huishouden ging nogal wat servies aan diggelen en liepen beide partijen blauwe plekken op. Maar het ging lang genoeg goed om in 1917 een zoon te krijgen: Ralph junior, hun enige kind, dat door iedereen Ralphie werd genoemd.

Kort na de geboorte van 'kleine Ralphie' kwam Ralph op een dag thuis van zijn werk en constateerde dat Florence ervandoor was en hem en de baby in de steek had gelaten. Teresa nam hen in huis en zorgde voor Ralphie, terwijl Ralph hard werkte om in hun levensonderhoud te voorzien. Hij was een harde, betrouwbare werker met een opgewekt karakter dat hem populair maakte bij anderen, die echter ook snel leerden om hem niets in de weg te leggen; net als Al was hij opvliegend van aard en kon hij bij de minste provocatie gewelddadig worden. Ralph had een aantal jaren lang uiteenlopende betrekkingen, van aanspreekpunt voor klanten van de drukkerij tot colporteur van goedkope verzekeringspolisjes. Toen hij ging werken bij een frisdrankenfabriek kreeg hij de bijnaam waaronder hij de rest van zijn leven bekend bleef: Bottles. Die bijnaam werd heel toepasselijk toen Al in de illegale drankenhandel ging en Ralph daarbij zijn rechterhand werd.

Jimmy droeg bij aan het gezin door rond te hangen bij boerderijen en stallen op Staten Island en al zijn verdiensten thuis af te dragen. Als hij het geld ervoor had gehad zou hij als cowboy gekleed zijn gegaan, en toen hij omstreeks 1905 als dertienjarige van huis wegliep wilde hij naar Hollywood om in cowboyfilms te spelen. Dertig jaar lang wist niemand waar hij uithing, en toen hij na jaren boven water kwam hoorde de familie dat hij nooit verder was gekomen dan Nebraska. Hij veranderde zijn naam in Richard Hart, de achternaam van de door hem bewonderde ster van de stomme film. De ironie is dat hij een bekende figuur werd, Two Gun Hart, toen hij carrière maakte als sheriff op het platteland van Nebraska, die niets liever deed dan het opsporen en vernietigen van illegale drankstokerijen en ladingen alcoholische drank. Maar niemand bracht Two Gun Hart in verband met Vincenzo Capone en zijn illegale drank verkopende broers, en jarenlang bleef de familie Capone onwetend van zijn bestaan.

Tot zijn veertiende of vijftiende jaar komt Al uit de beschrijving van zijn tijdgenoten naar voren als een aardige jongen die nadat hij de school had verlaten en elke dag naar zijn werk ging, altijd zijn hele salaris aan zijn moeder afdroeg. Hij was bekend in de buurt omdat iedereen daar het grootste deel van het jaar op straat leefde om te ontsnappen aan de over-